

i podle projektované regulace samé, odůvodňuje žal. úřad v tomto případě tím, že by jinak bylo nemožno zjistiti spád jednotlivých ulic a konstatovati, zda zamýšlená regulace přimyká se terénu. Poněvadž při zhotovování plánu má podle § 2 odst. 2 stav. řádu vždy brán býti zřetel na místní poměry, nemůže požadavek týkající se vyznačení výškových kot za účelem zjištění, pokud při regulaci brány byly ohledy na skutečné poměry terénní, prohlášen býti za nezákonný. Rovněž nelze pokládati za nepotřebné, jestliže úřad vyznačení výškových kot v plánu požaduje za tím účelem, aby byl zřejmý spád jednotlivých ulic, neboť při potvrzování plánu má úřad ten také přezkoumati, zda ulice i spádem svým vyhovují požadavkům bezpečné a snadné jízdy, ke kterémužto účelu jest úřadu potřeba znalosti spádu ulic.

Zákonem však neodůvodněn je požadavek žal. úřadu, aby výškové poměry, kde toho potřeba, byly vyznačeny nejen zapsáním všech důležitých výškových kot, nýbrž aby kromě toho stoupání ulic bylo vyjádřeno v procentech, neboť takový požadavek nemá v ustanoveních stav. řádu žádné opory, naopak stav. řád ten (§ 3) předpisuje pouze vyznačení všech důležitých výškových kot. Tvrzení žal. úřadu, že teprve tímto způsobem bylo by umožněno posouditi nutnost a proveditelnost náměstí, není v rozhodnutí blíže odůvodněno, a nemůže tedy býti přezkoumáno, kterážto okolnost rovněž tvoří podstatnou vadu řízení.

Ad 5. Požadavek úřadu, aby do plánu zakreslena byla všechna popisná čísla existujících objektů, jest úplně ospravedlněn výslovným ustanovením § 3 stav. řádu a stížností vůbec ani není brán v pochybnost.

Č. 12.489.

Stavební právo: I. Strana dotčená usnesením zastupitelského sboru města Bratislavy o regulační a zastavovací úpravě pozemků je legitimována k námitce, že nejsou dány zákonné předpoklady pro zamýšlenou regulaci. — **II.** Je podstatnou vadou řízení, jestliže úřad se nevypořádá s námitkou, ve které strana dotčená usnesením zastupitelského sboru města Bratislavy o regulační a zastavovací úpravě pozemků dovozuje, že navržené regulace není zapotřebí.

(Nález z 9. září 1936 č. 14.479/36.)

Věc: Aloisie S. v Bratislavě proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 8. března 1934 o regulační a zastavovací úpravě.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Zastupitelský sbor města Bratislavy usnesl se ve schůzi konané 18. září 1933 na regulační a zastavovací úpravě pozemků bloku ohraničeného ulicemi Radlinského, Mýtnou a Vazovou mezi jiným tak, že v ulici Mýtné, počínajíc od nově zřízené ulice až k budově na parcele č. 2371 zřídí se náměstí v šířce 40 m, měřené od protější stavební čáry ulice Mýtné. Z tohoto usnesení se odvolala st-čka jako majitelka parc. č. 2372 a 2373 a namítala, že ani dopravní, ani jiné veřejné zájmy nevy-

žadují, aby ulice Mýtná byla na tomto místě rozšířena, poněvadž dosavadní 20 m šířka úplně postačí i tehdy, bude-li nově zřízená ulice otevřena, že tímto usnesením zasahuje se do jejího soukromého práva a že byla tím bezdůvodně hmotně poškozena.

Zem. úřad. nař. rozhodnutím odvolání zamítl. V důvodech uvedl v podstatě, že námitky st-lčiny jsou jednak nepřípustné, jednak neodůvodněné. Pro regulační dispozice jsou rozhodné jediné ohledy veřejné, které oceniti náleží výhradně úřadům správním, při čemž soukromé zájmy majitelů pozemků musí ustoupiti veřejným zájmům komunikačním a bezpečnostním. Námitka, že rozšíření Mýtné ulice na 40 m není účelné, je nepřípustná, ježto posouditi, co vyžadují veřejné zájmy, přísluší jen úřadům, nikoli stranám, třeba na věci interesovaným. Námitka ta neobstojí však ani po stránce věcné, neboť rozšířením Mýtné ulice na tomto místě získané malé náměstí je z dopravních důvodů jako budoucí parkoviště aut nutné. K námitce, že se zasahuje do soukromého práva st-lčina, bylo poznamenáno, že každá regulační úprava zasahuje do soukromých práv a obsahuje určité omezení soukromého vlastnictví, takové omezení je však se zřetelem na ustanovení platného měst. stav. statutu, zejména §§ 1 a 7 a § 1 jeho doplňku, přípustné. K tomu, že zabráním částí pozemků pro veřejné účely bude st-lka hmotně poškozena, nelze přihlížeti, jestliže tato ustanovení, podle nichž byla regulační úprava stanovena, přihlížejí jen k zájmům veřejným a nikde nedávají najevo, že by na újmu těchto veřejných zájmů mělo se dostat ochrany interesům individuálním. Tyto zájmy budou moci býti snad uplatněny teprve, až půjde o uskutečnění regulačního plánu, neboť tím, že plán upravuje šířku ulice, neustanovuje ještě nic o tom, jak regulační program má býti uskutečněn. Řešení této otázky vymyká se již z rámce regulačního řízení a je vyhrazeno pozdějšímu statutárnímu nebo případnému vyvlastňovacímu řízení.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Proti odmítnutí námitek, uplatňovaných st-lkou v odvolání, kterými vytýkala nepotřebnost navržené úpravy, pro nedostatek legitimace st-lčiny, namítá stížnost, že stanovisko žal. úřadu je protizákonné, ježto město Bratislava při tomto stanovisku mělo by právo obohatiti se na úkor jednotlivých svých obyvatelů, kdyby došlo k provedení regulace, z veřejného zájmu nepotřebné, ba docela zbytečné, a uvádí, že město může formálního práva, daného mu stav. statutem, používatí jen tehdy, když má k tomu správný materiální základ. Nss musil dáti stížnosti za pravdu.

Žal. úřad uvádí sice správně, že tvrzení st-lky, že regulací bude hmotně poškozena, sama o sobě regulaci nebrání, přehlíží však, že st-lka je povinna dáti si líbiti toto poškození jen tehdy, jsou-li zde zákonné předpoklady pro navrženou regulaci, tedy v daném případě jen tehdy, je-li navrženého náměstí skutečně zapotřebí jako parkoviště aut. K námitkám pak, že tomu tak není, nelze ovšem st-lce upíratí legitimaci, neboť námitkami těmi nehájí nějakého zájmu veřejného, nýbrž zájmu svého vlastního.

Žal. úřad neomezil se však v nař. rozhodnutí toliko na odmítnutí námitek st-lčiny z důvodu formálního, totiž pro nedostatek legitimace

st-lčiny k uplatnění dotčené námitky, nýbrž zamítl ji také z důvodů věcných a dlužno proto zkoumati, zda učinil tak právem. V tom směru namítá stížnost, že rozšíření Mýtné ulice není nutno, což prý dokazuje skutečnost, že před parc. č. 2371 jest ulice Mýtná ještě užší a přece rozšíření její na tomto místě nebylo projektováno, a to patrně z toho důvodu, že tato parcela a dům na ní stojící je vlastnictvím města Bratislavy. Není-li však před tímto domem a parcelou, kde ulice Mýtná je ještě užší než před domem st-lčným, nutno její rozšíření, tím méně je to nutno před jejím domem, který od domu města Bratislavy je vzdálen jen 20 m, a kde ulice je ještě širší než před domem města Bratislavy. Jako vadu řízení vytýká stížnost, že nař. rozhodnutí se o této námitce, vznesené již v řízení správním, ani slovem nezmiňuje. Výtku tuto shledal nss důvodnou.

Jak z obsahu odvolání st-lčina je zřejmo, bránila se v něm st-lka proti navržené regulaci ulice Mýtné v podstatě stejnou námitkou, jakou uplatňuje nyní ve stížnosti. Žal. úřad však s touto námitkou v nař. rozhodnutí nijak se nevypořádal. Tím znemožnil st-lce řádnou obranu a nss bezpečné přezkoumání nař. rozhodnutí co do jeho zákonitosti. V tomto jeho nedostatku nutno spatřovati podstatnou vadu řízení, pro kterou bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zákona o ss.

Č. 12.490.

Knihovny obecní. — Samospráva obecní: * Hájití zájmy knihovny národnostní menšiny vůči obci (in concreto proti stanovení dotace na knihovnu v obecním rozpočtu) jest legitimována jen knihovní rada, nikoliv jednotliví příslušníci oné národnostní menšiny.

(Nález z 10. září 1936 č. 14.095/36.)

V ě c: František T. a Adolf T. v Podmoklech (adv. Dr. Ladislav Rašín z Prahy) proti rozhodnutí zem. výboru v Praze z 20. září 1933 o příspěvku obce na menšinovou knihovnu.

V ý r o k: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

D ů v o d y: Obec. zastupitelstvo města Podmokel, usnávajíc se ve schůzi 19. května 1933 na obecním rozpočtu na rok 1933, zařadilo do hlavy XI. odd. 9 k úhradě schodku německé veřejné knihovny a čítárny částku 117.850 Kč, na českou knihovnu menšinovou pak příspěvek v částce 14.140 Kč.

Odvolání, jež proti tomuto usnesení podali František a Adolf T. a v němž se domáhali, aby příspěvek na českou knihovnu byl zvýšen na onu částku celkového rozpočtu knihovního, která odpovídá počtu příslušníků této národnosti v obci žijících, zamítl cestou instančního rozhodování nař. rozhodnutím konečně i zem. výbor v Praze v podstatě z důvodu, že preliminovaná položka převyšuje povinnost zákonem stanovenou — 70 h za každého příslušníka národnostní menšiny — a že ani zákon č. 430/1919 Sb., ani vládní nařízení č. 607/1919 Sb. neobsahují ustanovení o poměrném rozdělení příspěvku, který obec poskytuje knihovně nad uvedenou mez zákonnou.